БЛИЗЬКИЙ СХІД 19.12.2023 | Усама Антар

«Чи доживеш до завтра – як пощастить»

Усама Антар, проєктний менеджер FES – про свою евакуацію з Гази, гуманітарну ситуацію там і підтримку ХАМАС з боку населення

Інтерв'ю провів Ніколаос Ґавалакіс

Минулого тижня вас було евакуйовано з Гази до Німеччини. Як ви? Як ваша сім'я?

Все гаразд, наскільки може бути в такій ситуації. Ми відчуваємо велике полегшення від того, що зараз ми в безпеці, попри те, що не знаємо, яким буде наше найближче майбутнє. Наша донька досі в Єгипті разом з чоловіком, чекає на візу. Німеччина була нашим домом 12 років, тож ми раді повернутися сюди.

Ізраїль здійснює військову операцію в секторі Газа, починаючи з 7 жовтня. Як ви почувалися на початку?

Я прокинувся від перших ракет. Потім побачив в небі ще більше ракет. Одразу зрозумів, що це були не випробувальні ракети, які зазвичай падають в море. З потужності ракет було очевидно, що їх пустив не «Ісламський джихад», а ХАМАС – знаєте, з часом можна навчитись розпізнавати, який тип ракети до якої групи належить, за інтенсивністю і звуком. Тільки через пів години, коли повідомлень стало набагато більше, ми зрозуміли, що відбулося також велике вторгнення на ізраїльську територію. Швидко стало ясно, що буде війна. Ми передбачали сильну реакцію ізраїльтян. Ми також очікували, що будуть бомбардувати будівлі служб безпеки і позиції ХАМАСу. Але ми ніколи, ніколи не думали, що буде така масова атака на будинки звичайного населення. Від самого початку цивільні будівлі були ціллю – значно частіше, ніж у попередніх війнах, більше, ніж інфраструктура ХАМАС. Щоденний жах. Ми вирішили не залишатися в Газі.

Сотні тисяч людей, включно з вами, були змушені покинути північ сектору Газа. Зараз Ізраїль наступає й на півдні. Яка там ситуація для цивільного населення?

Людям з півночі та з міста Газа було сказано їхати на південь. До війни там жило більше половини всього населення сектору Газа, понад мільйон людей. За тиждень на південь втекло від 600 до 700 тисяч. Але тамтешня інфраструктура не витримала таку велику хвилю. Це спричинило надзвичайну ситуацію, зокрема, серйозні проблеми з водою та їжею. Ізраїль кілька тижнів не дозволяв доставляти будь-що в сектор Газа. Війна стала повною несподіванкою, тож палива і їжі не було в запасі навіть на тиждень. А потім приїхало так багато людей. В будинку з трьох квартир, де зазвичай мешкає максимум 15 осіб, доводилося розміщувати 70, 80, іноді до 100 осіб одночасно.

Водопровідної води для задоволення потреб внутрішньо переміщених осіб недостатньо. Також немає електрики. А вона потрібна, щоб наповнювати резервуари для води на дахах. Це можливо тільки частково, дуже обмежено, за допомогою невеликих газових або дизельних генераторів. Якщо вода є, то захмарно дорога. 3 тис. літрів зараз коштують 400 шекелів, це рівно 100 євро. Зазвичай за 1 тис. літрів платять усього шість шекелів, тобто 1,50 євро.

Гуманітарна допомога не покриває й десяти відсотків потреб людей

З кожним днем стає дедалі важче. Гуманітарна допомога, яку дозволено ввозити, не покриває й десяти відсотків потреб людей. Як наслідок, зросла злочинність: вдираються в будинки, щоб украсти газові балони і продукти, що не псуються, як-от кукурудзу або боби. Люди їдять все, що бачать, навіть сухий хліб. Зараз ми переживаємо найгіршу фазу, люди більше не можуть терпіти. Чи доживеш до завтра – як пощастить. Станом на зараз повідомляють про понад 18 тис. загиблих. Понад 6 тис. вважаються зниклими безвісти й лежать під завалами, понад 50 тис. отримали поранення. Багато хто з поранених помре, тому що медичних потужностей просто не вистачає, щоб вилікувати всіх.

Чого конкретно люди в Газі очікують від міжнародної спільноти й зокрема від Німеччини?

Люди очікують лише одного – закінчення війни. Для багатьох

оглядачів і експертів те, що робить Ізраїль – воєнний злочин. Жителі Гази вважають, що такі країни, як США, Німеччина, Франція і Велика Британія, з самого початку розв'язали Ізраїлю руки. Нещодавно США в Раді Безпеки наклали вето на угоду про припинення вогню. В очах людей Америка і деякі європейські країни є співучасниками масового вбивства невинних цивільних.

Люди очікують лише одного – закінчення війни

Війну треба негайно закінчити. Все інше можна вирішити потім. Щодо ХАМАС: люди в Газі повинні усунути його від влади. ХАМАС не можна перемогти воєнним шляхом, це ідеологія, з якою слід боротися політичними методами.

Наскільки активно населення Гази підтримує ХАМАС?

Незадовго до війни ХАМАС іще підтримували. Не з любові до нього, а просто тому, що інший політичний курс – Аббасова «Організація визволення Палестини», яка намагалася досягти чогось через переговори – нічого не дав. Щодня палестинці стикаються з ізраїльською агресією, терористичними нападами поселенців на села на Західному березі річки Йордан, провокаціями в мечеті Аль-Акса. Саме через це суспільство так підтримувало ХАМАС – переважно, до речі, на Західному березі, а не в секторі Газа. За результатами опитувань ХАМАС має більшу популярність на Західному березі, ніж в Газі, тому що для людей в Газі ХАМАС є владою, а не опозицією, як на Західному березі. Через ХАМАС у секторі Газа існувала жорстка блокада і майже не було свободи пересування. Тому ХАМАС розглядався як деструктивне явище, яке не має залишатися при владі.

Чи відчуває палестинське населення Гази достатню підтримку з боку арабських сусідів?

Ні. Всі сторони: арабські держави, Європа і Америка – кинули Газу напризволяще. Також не можна забувати, що саме Беньямін Нетаньягу роками дотримувався хибної думки, що він може стабілізувати ХАМАС, щоб запобігти реалізації рішення про дві держави, розділивши палестинців. Водночас ХАМАС грає життями людей, щоб залишатися при владі. Палестинці в секторі Газа не мають голосу. Ми всі розплачуємося за терор ХАМАСу тим, що гинемо від ізраїльських атак, і ніхто нам не допомагає. Це дуже важливий урок для людей: вони повинні взяти свою долю у власні руки. Всі інші просто спостерігають.

Переклад з німецької Дар'ї Прусенко

Усама Антар

Д-р Усама Антар (Usama Antar) з 2005 року працює проєктним менеджером в Офісі Фонду ім.Фрідріха Еберта в секторі Газа. Раніше він працював науковим співробітником і викладачем на факультеті політичних та інформаційних досліджень в Університеті Аль-Азхар та Університеті Аль-Акса в місті Газа.